

ΒΙΟΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΚ ΡΑΨΑΝΗΣ

Ο Άγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ανήκε σε ανώτερη κοινωνικά και οικονομικά οικογένεια της Ραψάνης. Ο πατέρας του ονομαζόταν Χατζηλάσκαρης και ήταν υιός του Αναστασίου Ψάλτου. Δεν είναι γνωστό όμως αν το Ψάλτου είναι επώνυμο ή ιδιότητα του Αναστασίου. Η μητέρα του Νεομάρτυρα είχε το όνομα Σμαράγδα και ήταν θυγατέρα του Θεόδωρου Σακελλαρίδου. Σε κωνικό πώμα παλαιάς - πριν το 1900 - αργυρής λειψανοθήκης, η οποία αντικατέστησε ακόμη παλαιότερη πρόχειρη και απλή κατασκευή, είναι χαραγμένα με κεφαλαία γράμματα ακριβώς τα εξής:

«Ο ΕΝΔΟΞΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘΛΗΣΑΣ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1818 ΕΠΙ ΒΑΛΗ ΠΑΣΙΑ ΥΙΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΙΑ ΗΤΟΝ ΥΙΟΣ ΧΑΤΖΗ ΛΑΣΚΑΡΕΩΣ ΥΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙΟΥ ΨΑΛΤΟΥ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑΣ ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΟΥ».

Δεν είναι γνωστό αν είχε ή πόσα αδέρφια είχε ο Νεομάρτυς. Όμως η παράδοση ομόφωνα παρουσιάζει τον Γεώργιο να συνδέεται συγγενικά με το λογιότατο κληρικό της Ραψάνης «παπά κυρ Χριστόδουλον» Καραζήση, που ήταν οικονόμος.

Ένα πωλητήριο έγγραφο του 1852 μ.Χ., το οποίο βρέθηκε μαζί με άλλα έγγραφα στην παλαιά βιβλιοθήκη που φυλασσόταν στην παλαιά και αρχοντική οικία Καραβασίλη, είναι αρκετά διαφωτιστικό. Σε αυτό παρουσιάζεται «ό ελάχιστος ιερέυς και οικονόμος (Χριστόδουλος) υιός Χατζηβασιλείου Καραζήση και Κερασίνης θυγατρός παπά Άθανασίου Γεροπασχάλη» να πωλεί «πρός άνεψιόν αυτού Βασίλειον Χαδούλη Γογούρα» κτήματα, τα οποία στο εξής «υπάρχουσιν... ιδιοκτησίαι του ρηθέντος άνεψιού αυτού Βασιλείου αναπόσπαστοι τὲ και αναφαίρετοι παρὰ παντός έτέρου κληρονόμου αυτού και τῆς μακαρίτιδος συζύγου αυτού Μαρίας Α. Χατζηλασκάρεως...».

Από αυτό συνεπάγεται το συμπέρασμα ότι ο Νεομάρτυς είχε τουλάχιστον μία αδελφή, τη Μαρία, τον δε παπά κυρ Χριστόδουλο Καραζήση, γαμπρό από την αδελφή του. Αξίζει να υπογραμμισθεί ότι την εξ αγχιστείας αυτή συγγένεια συμπλήρωσε η πνευματική, γιατί ο Χριστόδουλος υπήρξε διδάσκαλος του Γεωργίου. Μόνο δεν γνωρίζουμε ακριβώς ποια υπήρξε πρώτη ή εάν η μία συγγένεια προκάλεσε την άλλη.

Ο Γεώργιος παρουσιάζεται από την παράδοση ως τρόφιμος και απόφοιτος της ανωτέρου επιπέδου Σχολής Ραψάνης, στην οποία χρημάτισε διδάσκαλος και ο κυρ Χριστόδουλος Καραζήσης. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, η ορεινή κωμόπολη της Ραψάνης άκμαζε οικονομικά τον 18ο μ.Χ. αιώνα, όπως και ο Τύρναβος και τα Αμπελάκια. Είχε βιομηχανία, έκανε εξαγωγή εξαίρετου κρασιού και αποτελούσε πόλο έλξεως για τα γύρω χωριά του κάτω Ολύμπου.

γοητεία των εκκλησιαστικών Ακολουθιών, τις οποίες ως αυτοπρόβλητος κατηχούμενος παρακολουθούσε.

Αλλά η σημειούμενη αλλαγή του μικρού Αγαρηνού, στα φρονήματα, τις πεποιθήσεις και τα ήθη, δεν ήταν δυνατόν να μείνει απαρατήρητη. Αρχικά στο οικογενειακό του περιβάλλον, κάθε φορά που μετέβαινε για διακοπές στο Δερελί, και στη συνέχεια στο συγγενικό και ευρύτερο κύκλο γινόταν αισθητή η μεταβολή, κάτι που δημιουργούσε ανησυχίες και ερέθιζε τους Οθωμανούς. Αλλά η πρόκληση έγινε μεγαλύτερη και η δυσφορία των Αγαρηνών αφόρητη, όταν με τον καιρό ο μικρός και αυθόρμητος προσήλυτος όχι μόνο εκφραζόταν με εκτίμηση για τα ιερά των Ρωμιών, αλλά και, αντιδιαστέλλοντας αυτά προς τα αντίστοιχα των ομοεθνών του, υποτιμούσε τα ιερά των Μωαμεθανών και τα περιφρονούσε.

Όπως ήταν επόμενο, όσοι εξοργίσθηκαν αναζήτησαν τον ένοχο της «προσβολής». Τον εντόπισαν στο σχολείο της Ραψάνης. Τον έσυραν δέσμιος για τα περαιτέρω στον Τύρναβο, όπου από το 1811 μ.Χ. είχε έδρα του ο διορισμένος Σατράπης της Θεσσαλίας, Βελή Πασάς, υιός του Αλή Πασά του Τεπελενλή, αφού η Υψηλή Πύλη τον μετέθεσε εκεί από την Πελοπόννησο.

Η κατηγορία εναντίων του κατηγορουμένου ήταν συγκεκριμένη, σαφής και, σύμφωνα με όσα ίσχυαν στους Οθωμανούς, βαρύτατη: απόπειρα εκχριστιανισμού μουσουλμανόπαιδος. Αυτό και μόνο, ανεξάρτητα του αποτελέσματος της προσπάθειας, συνεπαγόταν ανελέητη καταδίκη σε μαρτυρικό θάνατο.

Στον Τύρναβο είχε την έδρα του Στρατοδικείου. Δεν είναι, εν τούτοις, γνωστό αν τον Γεώργιο τον δίκασε στρατοδίκης, προσωπικά ο Βελή Πασάς, κάποιος άλλος μουλάς (δικαστής) ή δικαστήριο με πολυμελή σύνθεση, όπως και στην περίπτωση του Γεδεών, που μαρτύρησε το ίδιο έτος στον Τύρναβο.

Γνωστό είναι ότι η διαδικασία ήταν σύντομη και τελεσίδικη. Η απόφαση δεν ήταν η προβλεπόμενη και η συνηθισμένη σε παρόμοιες αφορμές: εκτέλεση διά βασανισμού. Συγκεκριμένα ο Νεομάρτυς Γεώργιος αποκεφαλίσθηκε, αφού προηγουμένως υπέστη πολλά και ποικίλα οδυνηρότατα μαρτύρια.

Τον έκλεισαν σε πυρακτωμένο λουτρό, γυμνό από το κεφάλι μέχρι τα πόδια. Τον τρύπησαν με σιδερένια νύχια. Τον κάρφωσαν τα πόδια σε πέταλα. Τον διαπόμπευσαν σε όλο τον Τύρναβο. Τον κάρφωσαν σε τετράγωνο στύλο ίσο στο ύψος με τον Μάρτυρα και αφού τον περιτύλιξαν με σχοινιά βουτηγμένα στην πίσσα, στη νάφθα (ακάθαρο πετρέλαιο) και σε άλλα ελαιώδη και οινοπνευματώδη υγρά, τον παρέδωσαν στη φωτιά. Όμως με τη Χάρη του Θεού, προς ενίσχυση του Αγίου, ο Μάρτυρας δεν έπαθε τίποτα.

Εκεί βρίσκονται μέχρι σήμερα θησαυρισμένα σε ειδικά γι' αυτό τον σκοπό αφιερωμένο δωμάτιο, το οποίο φωτίζεται από άσβεστο καντήλι με ιλαρό φως και είναι προσιτό σε κάθε ευλαβή προσκυνητή.

Πραγματικά, εφαρμόστηκαν πλήρως και οι λόγοι του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, τους οποίους έγραψε στο Νέο Μαρτυρολόγιο και τους απηύθυνε προς τους Νεομάρτυρες: «Τὰ τίμια λείψανά σας θέλει δοξάσει (ὁ Θεός) ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν ἢ μὲ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ Φωτός του ἢ καὶ μὲ ἄλλα σημεῖα καὶ θαύματα, καθὼς ἤθελε κρίνει ἡ θεία δικαιοσύνη Του, ἢ τὸ ὀλιγώτερον ὀλιγώτερον θέλει τὰ τιμήση μὲ τὴν παρὰ τῶν Χριστιανῶν προσκύνησιν καὶ εὐλάβειαν...»